

Κυριακή 27η Ὀκτωβρίου 2019 (Κυριακή Ζ΄ Λουκᾶ).

Λκ. 8, 41 – 56.

Σήμερα παρακολουθοῦμε τόν Κύριο ὡς ἰατρό τῶν ἀνθρώπων νά θεραπεύει τήν ἀσθένεια τοῦ σώματος καί νά νικάει τό θάνατο. Ἕνας ἀπό τούς ἄρχοντες τῆς Συναγωγῆς, ὁ Ἰαείρος, τρέχει κοντά στό Λυτρωτή Ἰησοῦ καί Τόν προσκαλεῖ στό σπίτι του, γιά νά θεραπεύσει τή δωδεκάχρονη μονάκριβη κορούλα του. Ὁ Χριστός συγκαταβαίνει στό αἶτημα καί ξεκινάει γιά τό σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου. Στήν πορεία, ὅμως, μία γυναίκα πού ὑποφέρει ἀπό μητρικές ἀίμορραγίες ἐδῶ καί δώδεκα χρόνια ἀγγίζει κρυφά καί μέ πίστη τό ἱμάτιο τοῦ Ἰησοῦ καί ἀμέσως ξηραίνεται ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος καί θεραπεύεται. Στή συνέχεια ὁ Ἰησοῦς φτάνει στό σπίτι τοῦ Ἰαείρου, ὅπου ἡ κόρη του πρὶν ἀπό λίγο ἤδη εἶχε δοκιμάσει τό θάνατο. Ὁ Χριστός, ὅμως, μ' ἓνα λόγο τήν ἐπαναφέρει στή ζωὴ καί τήν ἀποδίδει ὑγιέστατη στούς χαρούμενους πλέον γονεῖς της.

Ἐντούτοις παρακολουθοῦμε τόν Κύριό μας νά ἔχει μία συμπεριφορὰ ἐπιφανειακῶς ἀντιφατική.

Ἐνῶ, δηλαδή, ζητάει ἀπό τόν Ἰάειρο καί τή σύζυγό του νά μή γνωστοποιήσουν τό θαῦμα, ἀπό τήν ἄλλη μόνος Του καί χωρίς νά Τόν πιέσει κάποιος δημοσιοποιεῖ μέ πολύ θόρυβο τή θεραπεία τῆς αἱμορροούσης. Γιατί ὁ Χριστός γνωστοποιεῖ καί δημοσιοποιεῖ τό ἕνα θαῦμα, πού ἔγινε κρυφά καί ἀθόρυβα, ἐνῶ ἀμέσως μετά ζητάει νά μείνει μυστικό τό ἄλλο θαῦμα, πού ἔγινε μέ τή γνώση καί τήν ἀναμονή πολλῶν ἀνθρώπων;

Αὐτή ἡ φαινομενική ἀντιφατικότητα κρύβει τήν πανσοφία καί τήν ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Ὁ Χριστός ἐπιθυμεῖ νά ἐπιτύχει τήν ἀπόλυτη διάκριση καί τήν ἀληθινή θεραπεία. Φανερώνει τό πρῶτο θαῦμα καί ἀποκρύπτει τό δεύτερο πρῶτον, γιά νά ἐπαινέσει τήν αἱμορροούσα καί νά ἐνισχύσει τόν Ἰάειρο, δεύτερον, γιά νά δείξει ὅτι ἐκτός ἀπό παντοδύναμος εἶναι καί παντογνώστης καί τρίτον, γιά νά διδάξει ὅτι παντοῦ χρειάζεται τό μέτρο, στόν πόνο καί στή χαρά. Πουθενά δέν ταιριάζει οὔτε ἡ ὑπερβολική ἀπελπισία οὔτε ὁ ὑπερβολικός ἐνθουσιασμός.

Ἡ αἱμορροούσα ὑπέκλεψε τή θεραπεία της ἀπό τόν Κύριο ἐξαιτίας τῆς ζωντανῆς πίστεως πού εἶχε

για τὸ Χριστό. Αὐτὴ ἡ πίστη ἔπρεπε νὰ παρουσιαστῆι στοὺς ἀνθρώπους ὄχι γιὰ νὰ ἐνισχυθεῖ ὁ ἐγωισμός καὶ ἡ ἔπαρση τῆς αἱμορροοῦσης, ἀλλὰ γιὰ νὰ διδαχθοῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ περισσότερο ὁ Ἰάειρος πού θά δεχόταν μεγάλο ἐσωτερικό τριγμὸ ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς κόρης του. Πολλοὶ ἄγγιζαν τὸν Ἰησοῦ μέσα στό συνωστισμό πού ἐπικρατοῦσε, ἀλλὰ μόνο τὸ ἄγγιγμα τῆς αἱμορροοῦσης ἐνεργοποίησε τὴν ἀγάπη καὶ τὴ θεραπευτικὴ δύναμή Του. Αὐτὸ πού διέθετε ἡ συγκεκριμένη γυναίκα ὡς μοναδικὸ προσόν ἦταν ἡ ἀπέραντη καὶ ἀκύμαντη πίστη γιὰ τὸ Χριστό. Ὄταν λοιπὸν πραγματικὰ θεραπεύτηκε, κινδύνευε ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν τύψεων ὅτι αὐτὴ ἡ θεραπεία ἔγινε ἐγωιστικά ὡς μία ὑποκλοπὴ ἐνὸς κατώτερου ἀνθρώπου. Μπροστά, ὅμως, στήν τόσο μεγάλη πίστη της θά ἦταν ἄδικο νὰ ὑποφέρει ἀπὸ τύψεις γιὰ μιὰ ἐνέργεια πού δέν εἶχε δόλο ἀλλὰ μόνον ἐλπίδα καὶ προσδοκία μυστική. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Ἰάειρος πίστευε στή δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ ὄχι τόσο δυνατὰ καὶ ἀπόλυτα, ὅπως ἡ αἱμορροοῦσα. Σημάδι τῆς συμβατικῆς του πίστεως εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι κάλεσε τὸν Ἰησοῦ στό σπίτι του, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὸ παιδί, ἐνῶ, ἂν εἶχε ἀπόλυτη πίστη, θά πε-

ρίμενε νά συντελεστέι τό θαῦμα ἀκόμη καί ἀπό μακρία. Αὐτή ἡ πίστη του ἐπρόκειτο νά δεχθεῖ πολύ μεγάλο πλήγμα στό ἄκουσμα τοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ του. Γιά νά τόν προφυλάξει, λοιπόν, ὁ Κύριος ἀπό μία τέτοια πτώση, φανερώνει τό θαῦμα μέ τήν αἱμορροοῦσα. Ἔτσι τοῦ δείχνει ὅτι, ὅπως θεράπευσε τή γυναίκα, θά ἔδινε ζωή καί στήν κορούλα του. Ἀπό τήν ἄλλη, ὅμως, ζητάει ἀπό τόν ἴδιο καί τό περιβάλλον του νά μή διαδώσουν τό θαῦμα, γιά νά μήν πέσουν στήν ἔπαρση ὅτι εἶναι ἐκλεκτά καί ξεχωριστά πρόσωπα. Ἔτσι ὁ Χριστός δίνει μέν ζωή καί θεραπεία, ἀλλά ἐπίσης προφυλάσσει ἀπό ἄδικες τύψεις τήν αἱμορροοῦσα καί ἀπό κενοδοξία, ἔπαρση καί ἀπιστία τόν Ἰάειρο.

Ἐπίσης ὁ Χριστός ἀποκαλύπτει τό ἕνα θαῦμα καί ἀποκρύπτει τό δεύτερο, γιά νά διδάξει ὅτι ἐκτός ἀπό παντοδύναμος εἶναι καί παντογνώστης. Ἡ παγγνωσία τοῦ Χριστοῦ ἐκτείνεται στά ἄδυτα τοῦ χώρου, τοῦ χρόνου καί τοῦ ἀνθρώπου. Ἀποκαλύπτει τήν θεραπεία τῆς αἱμορροοῦσης, γιά νά δείξει ὅτι ἡ δύναμή Του δέν ὑπεκλάπη. Μέ τήν παγγνωσία Του ἤξερε τίς πραγματικές προθέσεις της καί τήν ἀγνότητα τῶν ἐνεργειῶν της. Τήν ὁδήγησε στή δη-

μόσια ὁμολογία τοῦ ἐγχειρήματός της, διότι ἤξερε πώς αὐτό τό μέγεθος τῆς πίστεως εἶχαν ἀνάγκη νά τό ἀκούσουν ὅλοι οἱ παρευβρισκόμενοι καί πιά πολύ ὁ Ἰάειρος. Ἀπό τήν ἄλλη κράτησε τό θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τῆς δωδεκάχρονης κόρης κρυφό, διότι γνώριζε ὅτι ἡ δημοσιοποίησή του θά ἔφερνε μόνον ἐντυπωσιασμό καί ὄχι ἀληθινή πνευματική οἰκοδομή.

Ὁ παντοδύναμος, παντογνώστης καί παντεπόπτης Χριστός γνωρίζει σέ κάθε περίπτωση τί εἶναι καλύτερο καί τό ἐνεργεῖ μέ διάκριση καί εὐγένεια. Ὁ Κύριος δέν ἐπιθυμεῖ νά ἐντυπωσιάσει οὔτε νά πιέσει συνειδήσεις οὔτε νά δεσμεύσει κοντά Του ἀνθρώπους. Ἐνεργεῖ πάντοτε μέ γνώμονα τή δική Του ἀπόλυτη ἀγάπη καί τήν πολύτιμη ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Ἄρα, εἶναι ἀνάγκη νά ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στό πρόσωπό Του, ὅσο δύσκολη καί ἂν εἶναι ἡ κατάσταση στήν ὁποία βρισκόμαστε.

Τέλος, πρέπει νά ποῦμε ὅτι μέ τή φαινομενικά ἀντιφατική συμπεριφορά ὁ Κύριος μᾶς διδάσκει τό μέτρο. Ἀποκαλύπτει τό κρυφό θαῦμα καί ἀποκρύπτει τό φανερό, διότι θέλει νά δείξει ὅτι ἡ διαχείριση ὅλων τῶν καταστάσεων εἶναι ἐπιτυχής,

ὅταν γίνεται μέ μέτρο καί διάκριση. Ἡ αἰμορροοῦσα καί ὁ Ἰάειρος βρίσκονταν σέ μεγάλο πειρασμό. Κινδύνευαν νά χάσουν τήν αἴσθηση τοῦ μέτρου. Ἡ κρυψίνοια καί μυστικοπάθεια τῆς αἰμορροούσης εἶναι μία ὑπέρβαση τοῦ μέτρου τῆς ταπείνωσης. Ὁ πραγματικά ταπεινός ἄνθρωπος εἶναι ἀπλός. Μέ ἀπλότητα ζητάει καί μέ ἀπλότητα λαμβάνει. Ἐκείνη θά μπορούσε ταπεινά καί ἀπλά νά ζητήσει τήν ἴαση ἀπό τό μεγάλο Ἰατρό. Ὁ Κύριος τήν ἀποκαλύπτει, γιά νά ἐπαινέσει τήν πίστη της καί νά διορθώσει τήν ὑπερβολική ντροπή της, πού εἶναι μορφή ἐγωισμοῦ. Τῆς λέγει ὅτι αὐτό πού τήν ἔσωσε εἶναι ἡ πίστη της καί τῆς ζητάει ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς νά πορευθεῖ στήν εἰρήνη τῆς ἀρετῆς.

Ὁ Ἰάειρος, ἐπίσης, κινδύνευε ἀπό τήν ὑπερβολή τῆς λύπης ἀλλά καί ἀπό τήν ὑπερβολή τῆς χαρᾶς. Στήν ἀρρώστια καί στό θάνατο τῆς μοναχοκόρης του ὑπάρχει ἡ ἐπικίνδυνη προοπτική τῆς ἀπελπισίας. Στήν ἀνάσταση τοῦ παιδιοῦ ὑπάρχει ἡ προοπτική τοῦ ξέφρενου ἐνθουσιασμοῦ. Ἔτσι ὁ διακριτικός Ἰησοῦς φανερώνει τό θαῦμα μέ τήν αἰμορροοῦσα, γιά νά δώσει θάρρος στή θλίψη τοῦ Ἰαείρου, καί τοῦ

ζητάει νά ἀποκρύψει τό θαῦμα στό παιδί του, γιά νά τοῦ βάλει μέτρο καί φραγμό στήν ξέφρενη χαρά.

Πολλές φορές βρισκόμαστε στό ὄρια τῆς παραβίασης τοῦ μέτρου στή ζωή μας. Ἡ ὑπερβολή σέ κάθε περίπτωση εἶναι δρόμος πλανεμένος καί ψεύτικος. Ὁ Χριστός μέ τό παράδειγμά Του σήμερα μάς διδάσκει τή διάκριση καί τή σύνεση. Ὅταν ἔχουμε πειρασμό, νά μήν πέφτουμε στήν ἀπελπισία καί, ὅταν ἔχουμε χαρά, νά μή φτάνουμε στήν ἀλαζονεία. Ἡ ἰσορροπία στή συμπεριφορά ἄς γίνει νοοτροπία μας, γιά νά βαδίζουμε ἀπό τή μεσαία καί ἀρχοντική ὁδό πρὸς τή σωτηρία μας. Ἀμήν.